

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/78/2016
Identifikačné číslo spisu: 6913010836
Dátum vydania rozhodnutia: 09.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6913010836.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 9. novembra 2016 v trestnej veci obvineného B. W., pre pokračovací zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariana Dzurošku, advokáta v Rimavskej Sobote, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. novembra 2014, sp. zn. 3To/90/2014, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota z 24. júla 2014, sp. zn. 4T/65/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného B. W. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 6. februára 2014, sp. zn. 4T/65/2013, bol obvinený B. W. uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

1/ v presne nezistenom čase v mesiaci júl 2012 v kancelárii na ul. A. č. XXXX v P. sexuálne zneužil maloletú J. G., nar. XX. U. XXXX tak, že ju zvalil na sedáciu súpravu, bozkával ju, vyzliekol jej ošatenie, najskôr vnikol prstami ruky do jej pohlavného orgánu a následne položil svoj pohlavný orgán o jej pohlavný orgán,

2/ v presne nezistenom čase v mesiaci september 2012 v kancelárii na ul. A. č. XXXX v P. sexuálne zneužil maloletú J. G., nar. XX. U. XXXX tak, že ju najskôr bozkával, potom jej vyzliekol ošatenie a mal s ňou pohlavný styk,

3/ v presne nezistenom čase v mesiaci október 2012 v lese v katastrálnom území obce Hrachovo, okres Rimavská Sobota v osobnom motorovom vozidle zn. Lancia Delta e. č. P. sexuálne zneužil maloletú J. G., nar. XX. U. XXXX tak, že najskôr ju bozkával, chytal za pohlavné orgány, potom jej vyzliekal ošatenie a mal s ňou pohlavný styk,

4/ v presne nezistenom čase v mesiaci december 2012 pred Vianocami v byte na ul. A. č. XXXX v P. sexuálne zneužil maloletú J. G., nar. XX. U. XXXX tak, že najskôr ju bozkával, potom jej vyzliekol ošatenie a mal s ňou pohlavný styk,

5/ v presne nezistenom čase od januára 2013 do 25. júla 2013 pravidelne v rôznych časových intervaloch spravidla 1,2- krát za týždeň, resp. 1-krát za dva týždne v byte na ul. A. č. XXXX v P., ako aj v lese v katastrálnom území obce Hrachovo, okres Rimavská Sobota v osobnom motorovom vozidle zn. Lancia Delta e. č. P. sexuálne zneužil maloletú J. G., nar. XX. U. XXXX tak, že najskôr ju bozkával, potom jej vyzliekol ošatenie a mal s ňou opakovaný pohlavný styk a 1-krát orálny styk.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 201 ods. 2 Trestného zákona; § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona; § 39 ods. 3 písm. d/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere troch rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním počas celej skúšobnej doby.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona mu uložil aj ochranné opatrenie, a to ústavné sexuologické liečenie.

Podľa § 5 ods. 1 Trestného poriadku prijal záruku záujmového združenia FK V. Z. na dovŕšenie nápravy obvineného.

O uplatnených nárokoch na náhradu škody rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodených Z.N., nar. XX. U. XXXX, bytom A. XX/XX, P., Q. G., nar. XX. B. XXXX, A. XX/XX, P. a B. G., nar. XX. M. XXXX, bytom P., A. XX/XX, s ich nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie okresný prokurátor, obvinený B. W., prostredníctvom obhajcu a poškodení mal. J. G., B. G. a Q. G. prostredníctvom splnomocnenca.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 23. apríla 2014, sp. zn. 3To/36/2014, na neverejnom zasadnutí podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota z 24. júla 2014, sp. zn. 4T/65/2013, bol obvinený B. W. uznaný za vinného v bode 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ rozsudku z pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na vyššie uvedenom skutkovom základe, pričom v bodoch 1/ až 5/ súd ustálil, že obvinený mal vedomosť o tom, že J. G. v čase spáchania skutkov nedovŕšila fyzický vek 15 rokov.

Za to bol B. W. odsúdený podľa § 201 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 42 (štyridsaťdva) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona mu súd uložil ústavné sexuologické liečenie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal poškodených B. G., Q. G. a J. G., všetci bytom P., A. XX s celým nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený B. W., ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní 24. júla 2014 a následne prostredníctvom obhajcu písomne 5. augusta 2014. Poškodení G. podali odvolanie prostredníctvom splnomocneného zástupcu písomne 29. júla 2014, ktoré odôvodnili 13. augusta 2014.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 19. novembra 2014, sp. zn. 3To/90/2014 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade škody, týkajúceho sa poškodenej J. G., ktorá bola s celým nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie. Rozhodol sám na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že obvinený B. W. je povinný podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku nahradiť škodu spôsobenú trestným činom poškodenej J. G., nar. XX. U. XXXX, trvale bytom P., A. XX, v sume 3 377 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obvineného B. W. a poškodených B. G. a Q. G. zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/90/2014, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 4T/65/2013, podal obvinený B. W. prostredníctvom obhajcu dňa 12. januára 2015 dovolanie, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c./ písm. d/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, ktoré 1. júla 2015 doplnil o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ a písm. g/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Trestného poriadku obvinený citoval § 34 ods. 1 Trestného poriadku o právach obvineného na osobnú obhajobu. Podľa názoru obvineného súdy nemali ako dôkaz akceptovať výpoveď poškodenej J. G. zo 16. augusta 2013, preto že v rozpore s ustanovením § 135 Trestného poriadku sa ho zúčastnila sestra poškodenej Z. G. a psychiatrička MUDr. V. R. - Z.. K takémuto úkonu mal byť prizvaný psychológ. Následne bola MUDr. V. R. Z. uznesením vyšetrovateľky Policajného zboru z 26. septembra 2013 pribratá do konania aj ako znalkyňa, na vyšetrenie duševného stavu poškodenej J. G. a na vyšetrenie duševného stavu obvineného B. W.. Napriek námietke obhajoby, k zmene znalca v súvislosti s vyšetrením duševného stavu poškodenej G. nedošlo a akceptovaný bol znalecký posudok Dr. R..

Obvinený namietal rozhodnutie súdu, že výsluchu poškodenej J. G. 16. augusta 2013 sa nemohol zúčastniť pôvodný obhajca obvineného JUDr. O. K. preto, aby pri výsluchu neboli osoby mužského pohlavia. Súd rozhodol na základe odporúčenia namietanej znalkyne Dr. R., ktorá však v čase výsluchu poškodenej G. nebola v procesnom postavení znalkyne a navyše svoje odporúčenie nemohla mať ani exaktne podložené, keďže vyšetrenie nerealizovala a ani nemohla. Takéto obmedzenie práva na obhajobu je podľa obvineného neprípustné a nezákonné. Podľa obvineného je „zaujímavé“, že poškodenej G., ale ani orgánom činným v trestnom konaní mužská prítomnosť pri úkone 15. októbra 2013 (previerka výpovede) vôbec neprekážala. Tohto úkonu sa zúčastnilo okrem dvoch žien až šesť mužov.

Z uvedeného vyplýva, že znalecký posudok vypracovaný MUDr. V. R. Z. o vyšetrení duševného stavu poškodenej J. G. nemali súdy akceptovať, lebo bol evidentne realizovaný v rozpore s ustanoveniami § 145 ods. 1, § 135 ods. 1 a § 151 ods. 2 Trestného poriadku. Z uvedených ustanovení vyplýva, že Dr. R. by mohla znalecký posudok vypracovať len v prípade, ak by sa výsluchu poškodenej G. zúčastnila už v postavení znalkyne v zmysle § 145 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku. Pokiaľ sa však tohto úkonu zúčastnila v režime ustanovenia § 135 ods. 1 Trestného poriadku, potom ďalej ako znalkyňa nemohla vystupovať. Mohla by byť len v postavení konzultantky a jej pribratie do konania ako znalkyne by bolo v rozpore s ustanovením § 151 ods. 2 Trestného poriadku (kto pôsobí ako konzultant, nemôže byť v tej istej veci znalcom a nemôže podať ani písomné vyjadrenie).

Uvedeným konaním súdov došlo k zásadnému porušeniu práva obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdmi vykonané zákonným spôsobom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. d/ Trestného poriadku obvinený uviedol, že za nezákonný je potrebné považovať aj výsluch poškodenej J. G. na hlavnom pojednávaní konanom 24. júla 2014. K realizácii výsluchu súd pristúpil napriek tomu, že vhodnosť tohto výsluchu nepodložil stanoviskom predvolaného znalca - psychológa PhDr. N. Y. a to vzhľadom na citované závery jeho znaleckého posudku, v ktorom výsluch maloletej neodporučil. Súd neumožnil účasť obvineného na tomto úkone a tak mu znemožnil uplatniť právo na osobnú obhajobu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ súd bez splnenia zákonných podmienok neumožnil obvinenému B. W. účasť čo len na časti hlavného pojednávania, je to podľa neho dovolací dôvod podľa § 271 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku (správne má byť § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku uvedeného v bode 5/ výrokovej časti rozsudku a vo vzťahu k celému konaniu pre nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia § 138 písm. b/ Trestného zákona obvinený uviedol, že pokiaľ ide o skutok pod bodom 5/ rozsudku, absentuje vo výpovediach poškodenej akákoľvek bližšia konkretizácia konania z hľadiska času, spôsobu a miesta. Súd na rozdiel od skutkov uvedených v bode 1/ až 4/ rozsudku pri bode 5/ vôbec nedisponoval dôkazom - komunikáciou na sociálnej sieti, či prostredníctvom SMS správ. Z uvedeného vyplýva, že ku skutku uvedenom v bode 5/ rozsudku nedošlo. Dôkaznú núdzu sa nepodarilo súdom odstrániť ani výsluchom poškodenej na hlavnom pojednávaní, preto mal byť obvinený podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený.

Obvinený ďalej uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe, podľa ustanovenia § 138 písm. b/ Trestného zákona, je trestný čin spáchaný po dlhší čas po dobu aspoň dvoch rokov. Je potrebné prihliadať aj na intenzitu, s akou páchatel' v tomto časovom období konal. Podľa názoru obvineného súd mal za preukázané, že v období od septembra do decembra 2012 mal s mal. J. G. trikrát pohlavný styk a v júli 2012 ju inak pohlavne zneužil. Preto pre aplikovanie § 138 písm. b/ Trestného zákona neboli dané zákonné podmienky a to nielen z hľadiska pojmového znaku „po dlhší čas“, ale ani z hľadiska intenzity konania. Doba necelého polroka, po ktorú v dlhších časových intervaloch došlo k štyrom stretnutiam s cieľom pohlavného styku, nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania.

V doplnenom dovolaní z 1. júla 2015 obvinený B. W. uviedol, že v posudzovanej veci uznesením, sp. zn. SKIS-231/OISS - V-2013, z 8. augusta 2013 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie vyšetrovateľ Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby stred Banská Bystrica, a ten istý vyšetrovateľ 15. augusta 2013 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a podal návrh na podanie obžaloby. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 1/2015, z 29. mája 2015 a na verejnom zasadnutí v rámci dovolacieho konania aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2TdoV 16/2014, podľa ktorých Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie, podávať návrh na podanie obžaloby a ani na ďalšie procesné úkony vrátane zabezpečenia internetovej komunikácie v zmysle Trestného poriadku. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky totiž nie je súčasťou Policajného zboru a teda nemôže vykonávať vyšetrovanie o trestných činoch a preverovať oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, i keď ide o policajta. Nič na tom nemení skutočnosť, že na týchto rozhodnutiach je podpis príslušnej osoby ako vyšetrovateľa Policajného zboru, lebo v záhlaví je ako štátny orgán uvedené Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby stred (teda nie Policajný zbor) a v závere je okrúhla pečiatka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Podľa názoru obvineného trestné stíhanie viedol neoprávnený orgán, bez kompetencií v zmysle

Trestného poriadku i zákona o Policajnom zbore. Preto ním realizované úkony a to vrátane úkonov zrealizovaných na základe žiadosti uvedenej sekcie v danej trestnej veci sú nezákonné, teda od samého začiatku nulitné. Nezákonné je aj získanie a následné použitie ako dôkazu internetovej komunikácie z č. I. 255 - 291 trestného spisu, ktorá bola získaná na základe žiadosti Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nález Ústavného súdu, sp. zn. PL-ÚS 10/2014-78, z 29. apríla 2015.

Tým je podľa obvineného daný aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku, keďže vo veci konal orgán, ktorý na takéto konanie nebol oprávnený a teda z konania mal byť vylúčený. Naplnený je aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, lebo rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a ktoré súdy napriek tomu akceptovali.

Obvinený B. W. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/90/2014, z 19. novembra 2014 a Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 4T/65/2013, z 24. júla 2014 zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol prepustiť obvineného B. W. z výkonu trestu odňatia slobody.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej „prokurátorka“). Vo vyjadrení z 22. januára 2015 uviedla, že s rozhodnutiami okresného a krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje. Výsluch mal. J. G. v prípravnom konaní zo 16. augusta 2014 bol realizovaný v prítomnosti obhajcu obvineného, ktorý sa nachádzal vo vedľajšej miestnosti a z úkonu mu bol zabezpečený obrazovo-zvukový záznam. O spôsobe vykonania výsluchu rozhodla vyšetrovatelka. Maloletá žiadala, aby pri výsluchu nebol prítomný jej otec ani iná osoba mužského pohlavia, ale jej sestra Z. ako morálna podpora. Táto bola v prípravnom konaní vypočutá ako svedkyňa, ale súd na túto výpoveď neprihliadol.

Prokurátorka námietku obvineného vzťahujúcu sa na účasť MUDr. R. Z. na úkone považuje za neopodstatnenú. Z ustanovenia § 135 ods. 1 Trestného poriadku taxatívne nevyplýva, ktoré osoby môžu byť prítomné pri výsluchu maloletej. Toto ustanovenie je potrebné vykladať širšie. MUDr. R. Z. sa výsluchu zúčastnila v postavení psychiatra - sexuológa s tým, že bude následne po vydaní príkazu súdu, pribratá do konania ako znalkyňa za účelom posúdenia, či maloletá trestnou činnosťou utrpela psychotraumu.

Podľa názoru prokurátorky, keďže v danom prípade sa jednalo o trestnú činnosť sexuálneho charakteru, mohla práve ona prispieť k správne vedeniu výsluchu maloletej lepšie ako psychológ. Znalecký posudok vypracovala spolu s ďalšou znalkyňou.

Vykonanie výsluchu maloletej nariadil krajský súd aj napriek neodporúčaniu psychológa PhDr. Y. Výsluch bol vykonaný v neprítomnosti obvineného B. W., ktorý bol následne s obsahom výsluchu oboznámený a nemal k nemu žiadne pripomienky. Pri výsluchu bol prítomný obhajca obvineného, ktorý maloletej položil dopĺňajúce otázky.

K námietkam obvineného, týkajúcich sa absencie internetovej komunikácie obvineného s maloletou od októbra 2012 do júla 2013, prokurátorka uviedla, že v súčasnej dobe je obvinený W. trestne stíhaný pre sexuálne zneužívanie ďalších maloletých dievčat a pre rozširovanie a prechovávanie detskej pornografie. Kontakt medzi ním a maloletou prebiehal len prostredníctvom sociálnej siete Facebook a AZET, nakoľko maloletá si vytvorila nový nick s názvom V. asi XXX, čo vyplýva z jej výpovede. Spoločnosť Facebook sídli v USA, právna pomoc ohľadne získania údajov z jej databázy trvá neprimerane dlho. Vec bola riešená väzobne. V prípade podania žiadosti o justičnú právnu pomoc ohľadne získania údajov z jej databázy by došlo k neprimeraným prietahom a neboli by dodržané lehoty väzby. Preto prokurátorka rozhodla, že žiadosť o právnu pomoc justičného orgánu USA nebude podaná, nakoľko boli zabezpečené

aj iné dôkazy, ktoré B. W. zo skutku v bode 5/ usvedčovali. Spoločnosť AZET, a.s. Žilina nick uvedený maloletou neeviduje, preto sa v spise nenachádza (Maloletá pri výsluchu uviedla len názov nicku, nie jeho numerickú časť).

Podľa názoru prokurátorky namietaná právna kvalifikácia je správna (§ 201 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona), nakoľko skutky boli spáchané od júla 2012 do 25. júla 2013, teda po dobu jedného roka, čo súdna prax, ale aj Trestný zákon považujú za dlhší čas, v zmysle ustanovenia § 138 písm. b/ Trestného zákona. Obdobie jedného roka je omnoho dlhšie, než je pri takomto trestnom čine v priemere bežné a jednotlivé čiastkové útoky boli páchané v pravidelnom slede 12 mesiacov, s pravidelnosťou vždy po niekoľkých týždňoch, resp. dňoch.

S poukazom na uvedené dôvody prokurátorka navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 Trestného poriadku dovolanie odmietol.

Najvyšší súd o dovolaní už rozhodoval pod sp. zn. 3Tdo/7/2015, kedy uznesením z 28. októbra 2015, dovolanie B. W. odmietol podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Obvinený B. W. podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, v ktorej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 3Tdo/7/2015.

V sťažnosti uviedol, že najvyšší súd sa nezaoberal doplnením jeho dovolania, a tiež je toho názoru, že nebolo možné odmietnuť doplnenie dokazovania skúmaním komunikácie na sociálnej sieti prostredníctvom medzinárodného dožiadania len preto, že jeho vec sa riešila väzobne a že by to znamenalo predĺženie prípravného konania.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 23. marca 2016, sp. zn. II. ÚS 262/2016-25, sťažnosť B. W. v časti namietaného porušenia č. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/ 7/2015, z 28. októbra 2015 prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol. Zároveň konštatoval, že na rozhodnutie o tých častiach sťažnosti, ktoré smerujú proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/65/2013, a jeho rozsudku z 24. júla 2014, ako aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/90/2014, a jeho uzneseniu z 19. novembra 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil nálezom z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 262/2016 -48, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/7/2015, ako aj uznesením z 28. októbra 2015 porušil základné právo B. W. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/7/2015, z 28. októbra 2015 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd vytkol najvyššiemu súdu dve porušenia, jedno týkajúce sa neprerokovania doplnenia dovolania (1. júla 2015), týkajúce sa inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a druhé, týkajúce sa odôvodnenia nevykonania dôkazu - zabezpečenia internetovej komunikácie medzi obvineným a poškodenou.

Podľa § 362b ods. 1 Trestného poriadku po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Najvyšší súd ako súd dovolací opätovne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom :

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným B. W. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Trestného poriadku na Okresnom súde Rimavská Sobota, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Trestného poriadku, a v zákonnej trojročnej lehote. Dovolanie obvineného nie je dôvodné.

V rámci ospravedlnenia sa na verejné zasadnutie určené najvyšším súdom na 9. novembra 2016 obvinený B. W. žiadal dovolací súd vykonať dôkaz, a to oboznámenie s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2TdoV 16/2014, ktorý podľa názoru obvineného dokazuje nezákonnosť inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a je právne záväzný na rozdiel od stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 62/2015.

Dovolací súd skúmal najskôr naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, t.j. či zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia chápe ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Toto právo spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku a zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod. č. 7/2011).

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený B. W. v prípravnom konaní ako aj v konaní pred okresným i krajským súdom dôsledne využil právo na obhajobu, ktoré patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Obvinený si sám zvolil obhajcu v osobe JUDr. Pavla Baloga, advokáta so sídlom v Rimavskej Sobote (plná moc na č. l. 35, odvolanie plnej moci na č. l. 36) a obhajcu JUDr. Mariana Dzurošku, advokáta so sídlom v Rimavskej Sobote (plná moc na č. l. 42). Obhajcovia, ako vyplýva z trestného spisu sa zúčastňovali v prípravnom konaní i v konaní pred súdom riadne všetkých úkonov trestného konania.

V súvislosti s námietkou obvineného, že obhajca sa nemohol zúčastniť výsluchu poškodenej J. G., dovolací súd uvádza. Výsluch maloletej J. G. v prípravnom konaní 16. augusta 2014 bol vykonaný za prítomnosti obhajcu obvineného a v súlade s § 135 ods. 1 Trestného poriadku. Obhajca sa nachádzal vo vedľajšej miestnosti, z ktorej mohol sledovať obrazovo zvukový záznam a mal možnosť kľásť svedkyni otázky (č. l. 98). Taktiež neobstojí námietka obvineného, že pri výsluchu bola prítomná sestra poškodenej a psychiatricka, hoci podľa jeho názoru mal byť k takémuto úkonu prizvaný psychológ.

Ustanovenie § 135 ods. 1 Trestného poriadku rešpektuje rozumovú, duševnú a mravnú úroveň svedkov mladších ako 18 rokov. Predpísaný postup nie je určený na každý výsluch svedka mladšieho ako 18 rokov, ale len na prípady, kedy je táto osoba vypočúvaná o okolnostiach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj. Treba brať ohľad na to, aby výsluch takej osoby bol obzvlášť ohľaduplný a po obsahovej stránke čo najúplnejší, aby takú osobu nebolo potrebné opätovne predvolávať, a tým jej pripomínať udalosti, ktoré veľmi často

nepriaznivo ovplyvnili jej psychický vývoj. Pribratie pedagóga, inej osoby majúcej skúsenosti s výchovou mládeže alebo znalca je obligatórne. Za inú osobu majúcu skúsenosti s výchovou mládeže treba považovať predovšetkým detského psychiatra alebo detského psychológa. Pribratá osoba musí byť prítomná pri celom výsluchu svedka. Pribratá osoba môže byť vypočúvaná len k spôsobu, akým bol výsluch svedka vykonávaný, resp. k spôsobu, ktorým vypočúvaná osoba vypovedala, alebo k správnosti a úplnosti zápisnice o výsluchu, nie však k iným skutočnostiam; nemôže teda nahrádzať obsah svedeckej výpovede osoby maloletej ani ho dopĺňovať.

Cieľom pribratia niektorej z uvedených osôb je, aby prispela k správne vedeniu výsluchu, a to z hľadiska všetkých skutočností, ktoré môžu mať vplyv na vyslúchanú maloletú osobu. Zároveň je prizvaný odborník schopný konkretizovať stupeň duševného a mravného vývoja takejto osoby. Nič nebráni tomu, aby tu uvedená osoba (pedagóg, psychiater) bola zároveň vo veci znalcom pribratým napr. k psychologickému vyšetreniu maloletého svedka. Tým je daná aj odpoveď na námietku obvineného (dovolený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku), že MUDr. V. R. - Z. bola uznesením vyšetrovateľky Policajného zboru z 26. septembra 2013 pribratá na vypracovanie znaleckého posudku ohľadne vyšetrenia duševného stavu poškodenej J. G..

V posudzovanej veci o spôsobe výsluchu a prítomnosti osôb pri výsluchu maloletej rešpektujúc citované ustanovenie a žiadosť maloletej rozhodla vyšetrovateľka. Maloletá žiadala, aby pri výsluchu nebol prítomný jej otec, ani iná osoba mužského pohlavia, ale jej sestra Z. ako morálna podpora. V tejto súvislosti zákon nebol porušený.

Aj dovolací súd sa stotožnil s námietkou obvineného, že sestra poškodenej bola v rozpore so zákonom vypočutá v prípravnom konaní ako svedkyňa (R 38/70). Dokazovanie sa predovšetkým vykonáva na hlavnom pojednávaní. Súd pri vykonávaní dokazovania na tento dôkaz neprihliadol, preto zákon porušený nebol.

Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu na č. l. 1098 - 1100 vyplýva, že návrhy obvineného na doplnenie vyšetrovania a to zmena kvalifikácie skutku podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a vypracovanie nového znaleckého posudku na vyšetrenie duševného stavu mal. J. G. vyšetrovateľka Policajného zboru zamietla.

Pokiaľ ide o konanie pred súdom na hlavnom pojednávaní 17. júla 2014 na č. l. 1235, bolo súdom zaznamenané, že nie sú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súdy obidvoch stupňov pri vykonávaní dokazovania v bodoch 1/ až 4 / rozsudku postupovali v súlade so zákonom a v tomto smere im nie je čo vytknúť (Obvinený B. W. sa k spáchaniu týchto skutkov priznal).

V bode 5/ rozsudku ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s odôvodnením nevyžiadania údajov z databázy sociálnej siete Facebook a Azet.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel tej časti ústavnej sťažnosti obvineného, v ktorej obvinený podradil nevykonanie tohto dôkazu pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Obvinený B. W. namietal, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku uvedeného v bode 5/ rozsudku a vo vzťahu k celému konaniu pre nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia uvedeného v § 138 písm. b/ Trestného zákona. Ďalej uviedol, že vo výrokovej časti rozsudku pod bodom 5/, absentuje vo výpovediach poškodenej akákoľvek bližšia konkretizácia konania z hľadiska času, spôsobu a miesta, absenciu dôkazu - komunikácie obvineného a poškodenej na sociálnej sieti, či prostredníctvom SMS správ. Súd na rozdiel od skutkov uvedených v bode 1/ až 4/ rozsudku, pri bode 5/ vôbec nedisponoval dôkazom - komunikáciou obvineného s poškodenou na sociálnej sieti, či prostredníctvom SMS správ.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Toto ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Svojou dikciou za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa (tak ako to konštatoval aj ústavný súd), bol zistený nesprávne a neúplne a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom hodnotiaceho procesu.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Súd môže návrhy na vykonanie dôkazov, zamietnuť, avšak iba vtedy, ak má dostatok dôkazov, ktoré preukazujú, že dôkazy navrhované obvineným nemôžu privodiť zmenu dôkazného stavu a smerujú napríklad k účelovému vyvineniu. Náročnosť vykonania dôkazu nebráni tomu, aby tento dôkaz bol vykonaný (väzobná vec a hrozba neprimeraných priet'ahov v konaní).

V posudzovanej veci mal súd dostatok dôkazov, ktoré usvedčili obvineného zo spáchania skutku v bode 5/ rozsudku. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na výpoveď poškodenej J. G. na hlavnom pojednávaní, z ktorej vyplýva, že s obvineným W. mali pohlavné styky aj v čase od januára 2013 do júla 2013, a to dva až trikrát do týždňa. Tieto skutočnosti potvrdil aj obvinený pri jeho výsluchu, konaného 2. decembra 2013 (č. l. 84 - 94). Výpoveď poškodenej podporilo aj znalecké dokazovanie, kde znalec z odboru zdravotníctva - psychológie, PhDr. N. Y. v rámci podaných vysvetlení v konaní pred súdom nezistil u poškodenej sklony ku konfabuláciám. Krajský súd sa námietkou obvineného podrobne zaoberal aj v odvolacom konaní (str. 5 rozsudku), s ktorými závermi sa aj dovolací súd stotožňuje.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštanca.

Citované zákonné ustanovenie doposiaľ nebolo vyhlásené ústavným súdom za protiústavné.

Nie je možné s poukazom na tento dovolací dôvod domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na

ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nebol naplnený, pretože skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený B. W. právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Trestného zákona.

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba ešte poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V posudzovanej veci je zrejmé, že dovolateľ nevykonanie dôkazu (nevyžiadanie údajov z databázy sociálnej siete Facebook a Azet) podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, hoci ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v

navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku) alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 2 Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o konanie pred súdom na hlavnom pojednávaní zo 17. júla 2014 na č. l. 1235, bolo súdom zaznamenané, že nie sú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Na hlavnom pojednávaní 6. februára 2014 súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8/2014).

Čo sa týka námietky obvineného k závažnejšiemu spôsobu konania (§ 138 písm. b/ Trestného zákona), dovolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/6/2012, kde sa konštatuje, že v prípade, ak pôjde o trestný čin s vyššou trestnou sadzbou bude „dlhší čas“ kratší ako pri trestnom čine s nižšou trestnou sadzbou a všeobecne sa za dlhší čas považuje doba 6 mesiacov. V posudzovanom prípade boli skutky spáchané v období od júla 2012 do 25. júla 2013, teda po dobu 1 roka, čo súdna prax považuje za dlhší čas. Obdobie jedného roka je omnoho dlhšie, než je pri takomto trestnom činne v priemere bežné a jednotlivé čiastkové útoky boli v pravidelnom slede 12 mesiacov s pravidelnosťou vždy po niekoľkých týždňoch. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na výsluch obvineného (č. l. 84 - 94) a poškodenej (č. l. 95 - 110).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ohľadne skutku 5/ rozsudku nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a d/ Trestného poriadku obvinený uviedol, že výsluch poškodenej J. G. na hlavnom pojednávaní dňa 24. júla 2014 je potrebné považovať za nezákonný, keďže ho neodporučil psychológ.

K tomu najvyšší súd uvádza, že výsluch mal. J. nebol vykonaný na hlavnom pojednávaní 24. júla 2014, ale na predchádzajúcom pojednávaní 17. júla 2014. Tento výsluch nariadil Krajský súd v Banskej Bystrici v zrušujúcom rozsudku z 23. apríla 2014 (č. l. 1227) v súlade s § 135 ods. 2 Trestného poriadku. Výsluch bol realizovaný v neprítomnosti obvineného vzhľadom k osobe maloletej, ako aj k predmetu výsluchu, čo je v súlade s Trestným poriadkom. S obsahom výsluchu bol obvinený oboznámený a nemal k nemu žiadne pripomienky. Pri výsluchu bol prítomný obhajca obvineného, ktorý maloletej svedkyňi dával dopĺňajúce otázky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ani tieto dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. d/ a g/ Trestného poriadku naplnené neboli.

Ústavný súd Slovenskej republiky nariadil dovolaciemu súdu zaoberať sa doplnením dovolania obvineným z 1. júla 2015, v ktorom obvinený namietal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ a písm. g/ Trestného poriadku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dovolací súd sa v pôvodnom konaní zaoberal doplnením dovolania s následným vypracovaním rozhodnutia (28. októbra 2015), iba administratívnou chybou sa stalo, že sťažovateľovi bolo doručené rozhodnutie, vypracované pôvodne na termín neverejného zasadnutia určeného na 24. jún 2015, ktoré bolo odročené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že vyšetrowanie vykonával nezákonný orgán - Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, preto aj ním vykonané dôkazy považoval za nezákonné (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku).

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015. Podľa tohto stanoviska okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministra vnútra Slovenskej republiky zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvár Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 cit. zákona) také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvár tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrowaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore).

Vyšetrowateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c/ Trestného poriadku.

Žiadosť o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním (zák. č. 166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov), podávaná prostredníctvom inšpekčnej služby, je podávaná Policajným zborom, a ak je jej vyhovené, informačno-technický prostriedok je používaný Policajným zborom (§ 2 ods. 2, § 4 ods. 4 cit. zákona.).

Trestné stíhanie v posudzovanom prípade viedol oprávnený orgán, preto ním realizované úkony boli zákonné.

Čo sa týka nálezů ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 10/2014, z 29. apríla 2015, ktorý citoval obvinený B. W. v dovolaní v súvislosti s vydaním príkazu podľa § 116 Trestného poriadku, najvyšší súd uvádza.

Ústavný súd citovaným nálezom rozhodol tak, že ustanovenia § 58 ods. 5 až ods. 7 a § 63 ods. 6 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách a ustanovenie § 116 Trestného poriadku a § 76a ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore nie sú v súlade s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené stratilo ustanovenie § 116 Trestného poriadku účinnosť dňom vyhlásenia nálezů v Zbierke zákonov. Tu však treba pripomenúť, že účinky nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky smerujú do budúcnosti, t.j. dôkazy, ktoré boli pred rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky získané v súlade s ustanovením § 116 Trestného poriadku a osobitnými predpismi sú zákonnými dôkazmi a je možné z nich vychádzať pri ustáľovaní skutkového stavu veci nevyhnutného na rozhodnutie.

V posudzovanej veci bol daný príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke (§ 116 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) 2. septembra 2013 (č. l. 657 - 659). Na podklade tohto príkazu boli získané údaje z uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky, ide o zákonne získaný dôkaz.

V súvislosti so svojím ospravedlnením na verejné zasadnutie, konané 9. novembra 2016 obvinený B. W. žiadal oboznámiť rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2TdoV 16/2014, ktoré by podľa jeho názoru mal súd vo svojom rozhodnutí rešpektovať, na rozdiel od stanoviska trestnoprávneho

kolégia, sp. zn. Tpj 62/2015, pretože trestnoprávne kolégium nie je súdom.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že v súlade so zákonom o súdoch (zák. 757/2004 Z. z.) jedine Najvyšší súd Slovenskej republiky dbá o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Návrh na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov pritom podáva predseda kolégia, predsedu Najvyššieho súdu alebo minister spravodlivosti. Pred prijatím stanoviska môže Najvyšší súd požiadať o vyjadrenie aj generálneho prokurátora, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, iné orgány verejnej moci alebo aj vedecké inštitúcie a vysoké školy. Jednotlivé stanoviská Najvyššieho súdu sú zverejňované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V rámci zjednotenia rozhodovacej činnosti, jednotlivé senáty najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri rozhodovaní, by sa mali riadiť stanoviskom trestnoprávneho kolégia. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m.m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Vzhľadom na vyššie uvedené ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ ani písm. g/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/, písm. i/, písm. e/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného B. W. na verejnom zasadnutí zamietol.

V súvislosti so žiadosťou obvineného o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, najvyšší súd zistil, že obvinený B. W. bol 6. júna 2016 podmienčne prepustený na slobodu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.